

«Hjernen er alene»

deLillos' legendariske album hadde tjue års-jubileum i fjor.

PUBLISERT 5. januar 2010

Søndag 6. desember fremførte bandet alle sangene i Operaen. Lars Lillo Stenberg snakket med Dagsavisen i forkant av konserten.

– Det er bare å stå på sitt, så kommer man til Operaen til slutt, sier artisten.

Stenberg forteller at en programleder i NRK leverte alle tekstene fra plata til en psykolog, uten å si hvem de kom fra. Psykologen anbefalte at tekstforfatteren tok kontakt for å bli behandlet. Han opplevde at det lå kompliserte depresjoner under. På spørsmål om han selv var deprimert, svarer Stenberg at det vel går an å hente fram depressive stemninger hos de fleste. Han kaller det en forutsetning for det kreative uttrykket i Norden.

Tittelsporet ble skrevet allerede da han var 18 år, rett etter at moren døde.

– Det var et veldig hardt slag for meg, hun var en meget viktig person i mitt liv. Jeg dro alene til familiehytta på Kjerringvik, men opplevde at det kjente nå var blitt kaldt og goldt. Familiens faste stupeplass var bare et svaberg, totalt umenneskelig, et resultat av en fjern istid. Over tid vil mennesket forsvinne og ingen vil lenger gjenkjenne stupeplassen vår som en stupeplass. En slik opplevelse var det som gjorde at jeg skrev «Hjernen er alene», forteller Lars Lillo.

– Du kan jo kalle det for en depresjon. Samtidig er det en positiv prosess. På et tidspunkt i livet skjønner du at foreldrene dine skal dø, du skal inn i dette, gjennom det, og ut av det igjen. Det er ikke en negativ depresjon. Det kan forløse en energi, skriver Dagsavisen 4. desember.

Tidsskriftet

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 1, 2010, side 43